ओं

श्रीगणेशाय नमः

अथ

लल्लेश्वरीवाक्यानि

श्रीराजानकभास्कराचार्यसंदृब्धसंस्कृतपद्योपेतानि।

नुत्वा देवं श्रीगणेशं सुरेशं
स्मृत्वा चित्ते श्रीगुरोः पादुकां च।
लल्लादेवीप्रोदितं वाक्यजातं
पद्यैर्दृब्धं रच्यते भास्करेण॥ १॥

अभ्यासि सविकास लय वथू,
गगनस् सगुण म्यूलु समित्रटा।
शून्य् गलु त अनामय म्वतू,
इहुय् उपदेश छुय् भटा॥ १॥

अभ्यासेन लयं नीते दृश्ये शून्यत्वमागते।
साक्षिरूपं शिष्यते तच्छान्ते शून्येऽप्यनामयम्॥ १॥

वाक् मानस् कल अकल ना आसि,
छ्वपि मुद्रि आसि न प्रवेश् ।
रोजन् शिव शक्त ना आसि,
म्वतुयय् कुँह् त सुय् उपदेश् ॥ २ ॥

वाङ्मानसं च तन्मुद्रे शिवशक्ती कुलाकुले ।
यत्र सर्वमिदं लीनमुपदेशं परं तु तत् ॥ २ ॥

लल्ल् बुह् द्रायस् लो-लरे,
छाडान् लूस्तुम् दिन क्योह राथ् ।
वुछुम् पण्डित् पननि-गरे,
सुय् म्य रटुमस् नच्छतुर् साथ् ॥ ३ ॥

लल्लाहं निर्गता दूरमन्वेष्टुं शंकरं विभुम् ।
भ्रान्त्वा लब्धो मया स्वस्मिन्देहे देवो गृहे स्थितः ॥ ३ ॥

दमादम् करुमस् दमन्हाले,
प्रजल्योम् दीप् त ननेयम् जाथ् ।
अन्दर्युसु प्रकाश् न्यबर् छ्टुम्,
गटि रटुम् त करूमस् थफ् ॥ ४ ॥

ततः प्राणादिरोधेन प्रज्वाल्य ज्ञानदीपिकाम् ।
स्फुटं दृष्टो मया तत्र चित्स्वरूपो निरामयः ॥ ४ ॥

पर् त पान् यॊमि समुय् मोन्,
थॊमि हिहुय् मोन् दिन क्योह राथ् ।
यॊमिसय् अदुयु मन् सॊम्पुन्,
तॊमिय् ड्यूठुय् सुरगुरुनाथ् ॥ ५ ॥

आत्मा परो दिनं रात्रिर्यस्य सर्वमिदं समम् ।
भातमद्वैतमनसस्तेन दृष्टोऽमरेश्वरः ॥ ५ ॥

चिदानन्दस् ज्ञानप्रकाशस्,
इमौ च्यूनुय् तिम जीवन्ती मुक्ती ।
त्रिपमिस् संसारनिस् पाशस्,
अबुद्ध्व् गण्डशत् शत् दितिय् ॥ ६ ॥

चिदानन्दो ज्ञानरूपः प्रकाशाख्यो निरामयः ।
यैर्लब्धो देहवन्तोऽपि मुक्तास्तेऽन्येऽन्यथा स्थिताः ॥ ६ ॥

नाथ् ना पान् ना पर् -जोनुम्,
सदायि बोदुम् एकुय् देह् ।
च्वह् ब्वह् ब्वह् च्वह् म्युलु ना जोनुम्,
च्वह् कुस् ब्वह् कस्स छुह् संदेह् ॥ ७ ॥

नाथ न त्वं न चात्मापि ज्ञातो देहाभिमानतः ।
स्वस्यैक्यं च त्वया तेन का आवामिति संशयः ॥ ७ ॥

शिव् वा केशव् वा जिन् वा ,
कमलजनाथ् नाम् दारिन् युस् ।
म्य अबलि कासितन् भवरुज् ,
सुह् वा सुह् वा सुह् वा सुह् ॥ ८ ॥

शिवो वा केशवो वापि जिनो वा द्रुहिणोऽपि वा ।
संसाररोगेणाक्रान्तामवलां मां चिकित्सतु ॥ ८ ॥

भान् गलु ताय् प्रकाश् आव् जूने ,
चन्द्र गलु ताय् म्वतु चित् ।
चित् गलु ताय् केंह् ति ना कुने ,
गैय् भूर् भुवः स्वर् मीलिथ् कतु ॥ ९ ॥

भानौ नष्टे काशते चन्द्रबिम्बं
तस्मिन्नष्टे काशते चित्तमेव ।
चित्ते नष्टे दृश्यजातं क्षणेन
पृथ्व्यादीदं गच्छति क्वापि सर्वम् ॥ ९ ॥

वुथ् रैण्यां, अर्चुन् सखर्,
  अथि अल् पल् वखुर् ह्यथ् ।
यदुवनय् ज्ञानख् परमपद्,
  अक्षर् हिशीखर् त्रिशीखर् ह्यथ् ॥१०॥

उत्तिष्ठ शाक्तिकस्त्वं पूजयेशं सुरादिभिः ।
यदि ज्ञातमक्षरं तत्त्वया तेनापि का क्षतिः ॥ १० ॥

तन्त्र् गलि-ताय् मन्त्र् म्वच्ने,
  मन्त्र् गलु ताय् म्वतुय् चित्त् ।
चित्त् गलु-ताय् केँह् ति ना कुने,
  शून्यस् शून्याह् मीलिथ् गौव् ॥ ११ ॥

तन्त्रं सर्वं लीयते मन्त्र एव
  मन्त्रश्चित्ते लीयते नादमूलः ।
चित्ते लीने लीयते सर्वमेव
  दृश्यं द्रष्टा शिष्यते चित्स्वरूपः ॥ ११ ॥

ह्यथ् करिथ् राज्य् फेरि ना,
  दिथ् करिथ् तृप्ति ना मन् ।
लोभ विना जीव् मरि ना,
  जीवन्त् मरि-ताय् सुय् छुय् ज्ञान् ॥ १२ ॥

दातुर्मनस्तृप्यति नैव राज्यं
दत्त्वा ग्रहीतुश्च तदेव लब्ध्वा ।
जीवोऽपि लोभेन न मृत्युमेति
मृतस्य नैवास्ति न जातु मृत्युः ॥ १२ ॥

इमय् पद् च्य तिमय् पद् म्य,
श्यामगला च्य विन् तोठुस् छुह्
इहुय् भिन्नाभेद् च्य त म्य,
च्रूह् पन् स्वामी बूह् पॊयि मुपिस् ॥ १३ ॥

यदेव पदकं ते देव तदेव च मम प्रभो ।
नियोक्ता त्वं नियोज्याहं तस्यास्तीत्यावयोर्भिदा ॥१३॥

शिव् गुरु ताय् केशव् पलनस्,
ब्रह्मा पायहर्यन् वूलस्यस् ।
योगी योगकलि पर्जान्यस्,
कुस् देव् अश्ववार् प्यठ् चेडयस् ॥ १४ ॥

शिवोऽश्वः केशवस्तस्य पर्याणमात्मभूस्तथा ।
पादयन्त्रं तत्र योग्यः सादी क इति मे वद ॥ १४ ॥

अनाहत खस्वरूप शून्यालिय्,
यस् नाव् ना वर्ण ना रूप ना गोत्र् ।
अहंनिनाद् विन्द् त यवोन्,
सुय् अश्ववार् प्यठ् चेड्यस् ॥ १५ ॥

अनाहतः खस्वरूपः शून्यस्थो विगतामयः ।
अनामरूपवर्णोऽजो नादबिन्द्वात्मकोऽस्ति सः ॥ १५ ॥

तूरि सलिल् खंटु ताय् तूरि
ह्यम्य त्रि गैय् भिन्ना भिन्न् विमर्शा ।
चैतन्य रव् भाति सव् समे,
शिवमय् चराचर् जग् पश्या ॥ १६ ॥

मायाजाड्यं तज्जडं बोधनीरं
संसृत्याख्यं तद्धनत्वं हिमं च ।
चित्सूर्येऽस्मिन् प्रोदिते त्रीणि सद्यो
जाड्यान्मुक्तं नीरमाद्यं शिवाख्यम् ॥ १६ ॥

देह वंटा देवर वटा,
प्यठ वुन लुय् एकवाट् ।
पूज् कस् करख् हूटवटा,
कर् मनस् त पवनस् संगाट् ॥ १७ ॥

चैत्यं देवो निर्मितौ द्वौ त्वया यौ
पूजाहेतोस्तौ शिलातो न भिन्नौ ।
देवोऽमेयश्चित्स्वरूपो विधेयं
तत्प्राप्त्यर्थं प्राणचित्तैक्यमेव ॥ १७ ॥

आसा बोल् पॅरिनम् सासा,
म्य मनि वासा खेद् ना ह्यये ।
यदुवय् शंकर बख़्त़् आसा,
मकुरिस् स्वासा मल् क्याह् प्यये ॥१८॥

अवाच्यानां सहस्राणि कथयन्तु न मन्मनः ।
मालिन्यमेत्युदासीनं रजोभिर्मकुरो यथा ॥ १८ ॥

अज़ान् आय् त गछ़ुन् गछ़े,
पकुन् गछ़े दिन क्योह् व राथ् ।
योरय् आय् तूरि गछ़ुन् गछ़े,
कैंह् न-त कैंह् न-त कैंह् न-त क्याह् १९

जराऽऽगता क्षीणतरोऽद्य देहो
जातोऽवसायो गमनाय कार्यः ।
समागताः स्मो यत एव तत्र
गन्तव्यमेवेह इदं न किञ्चित् ॥ १९ ॥

मूढव् दीशिथ् त पाशिथ् लाग्,
जरु त कलु श्रुतवोन् जडरूपि आस् ।
युस् यिय् दपिय् तस् तिथु वोल्,
सुय् छुय् तत्त्वविदस् अभ्यास् ॥२०॥

ज्ञात्वा सर्वं मूढवच्चिष्ठ स्वस्थः
श्रुत्वा सर्वं श्रोत्रहीनेन भाव्यम् ।
दृष्ट्वा सर्वं तूर्णमन्यत्समेहि
तत्त्वाभ्यासः कीर्तितोऽयं बुधेन्द्रैः ॥ २० ॥

गाल् गंडिन्यम् बोल् पडिन्यम्,
दपिन्यम् तिह् यस् यिथु रोचे ।
सहजकुसुमव् पूज् करिन्यम्,
बुह् अमलीन् कस् क्याह् म्वचे ॥२१॥

निन्दन्तु वा मामथ वा स्तुवन्तु
कुर्वन्तु वार्चां विविधैः सुपुष्पैः ।
न हर्षमायाम्यथ वा विषादं
विशुद्धबोधामृतपानस्वस्था ॥ २१ ॥

दिन् छ्यजि त रजन् आसें,
भूतल् गगनस् कुन् विकासे ।
चन्द्रि राह् ग्रोसुन् मावासि,
शिव् पूजन् ग्वाह् चित्त आत्मासि ॥२२॥

नाशं गतेऽर्के खलु मानसंज्ञे
मेयत्तयाख्या रजनी विभाति ।
जीवाख्यचन्द्रः शिवधाम्नि लीनः
स्वाहन्तराहुं ग्रसते च सद्यः ॥ २२ ॥

मनस् त भवसरस् छु त ,
कोप निरता नार-छ्वख् ।
ल्यक लजितांय् व्वह् ना कुने,
तुलि तुल् तांय् तूल् ना केँह ॥ २३ ॥

क्रुद्धं मनो वह्निसमानरूपं
तिरस्कृतं भारनतं विभाति ।
विचारतः सर्वविकारहीनं
विशुद्धबोधैकस्वरूपमेव ॥ २३ ॥

शील् त मान् छुय् पांञ्जि ऋ़क्षय,
 म्वछि यमि रटु मल्लयुद्ध वाव् ।
हस्तु युस् मस्तवाल गँडे,
 तिह् यस् तागि सुह् अद न्यहाल् ॥ २४ ॥

शीलस्य मानस्य च रक्षणं भटै-
 स्तैरेव शक्यं निपुणं विधातुम् ।
वायुं करेणाथ गजं च तन्तुना
 यैः शक्यते स्तम्भयितुं सुधीरैः ॥ २४ ॥

पह् वन् च़टिथ् शशिकल् वुज़ूम् ,
 प्रकृथ् हुज़ूम् पवनसूतिय् ।
लोलकि नार-सूत्य् वालिञ्ज् वुज़ूम् ,
 शंकर् लबुम् तमिय् सोती ॥ २५ ॥

कामादिकं काननपद्कमेत-
 च्छित्त्वामृतं बोधमयं मयाप्तम् ।
प्राणादिरोधात् प्रकृतिं च भक्त्या
 मनश्च दग्ध्वा शिवधाम लब्धम् ॥ २५ ॥

च़ित् तुरुग् गगनि भ्रमवोन्,
निमेष अकि छ़्यिड योज़नलछ़् ।
चैतन्यवगि यमि रटिथ् ज़ोन्,
प्राण् अपान् फुटारिथ् पखुच्य् ॥ २६ ॥

चित्ताभिधः सर्वगतिस्तुरङ्गः
क्षणान्तरे योजनलक्षगामी ।
धार्यो बुधेन्द्रेण विवेकवल्गा-
नोदन वायुद्वयपक्षरोधात् ॥ २६ ॥

ख्यथ् गँडिथ् ना शमि मानस्,
भ्रान्त् यिमव् त्रोव् तिम् गैय् खसिथ् ।
शास्त्र् बूज़ु जि यमभंग् कूरु,
सुह् नो पछ़ु ताय् भन्या लूसिति ॥२७॥

खादनाद्भूपणाद्वापि मनो यस्य गतश्रमम् ।
स मुक्तो नोत्तमणाद्यो गृह्णात्यर्थं हि सोऽनृणः ॥ २७ ॥

यव तूर् च़लि तिम् अम्बर् ह्यति,
छ़ुख यव च़ालि तिय् आहार् अन् ।
च़ित्त नृप स्वविचारस् प्यत,
च़िता देहस् वान् क्याह् वन् ॥ २८ ॥

शीतार्थं वसनं ग्राह्यं क्षुधार्थं भोजनं तथा ।
मनो विवेकितां नेयमलं भोगानुचिन्तनैः ॥ २८ ॥

सहजस् शम् त दम् नो गछे,
इछि प्रावख् मुक्तिद्वार् ।
सालिलस् लवण् ज़न् मीलिथ् त गछि,
तोति छुय् दुर्लभ् सहज़-विचार् ॥ २९ ॥

स्वभावलब्धौ न शमोऽस्ति कारणं
तथा दमः किं तु परं विवेकः ।
नीरैकरूपं लवणं यथा भवेत्-
तथैकताप्तावपि नैष लभ्यः ॥ २९ ॥

लोभ् मारुनु सहज् विचारुनु,
द्रोग् ज़ानुन् कल्पन् त्राव् ।
निश छुय् त दूरु मव् ज़ानुनु,
शून्यस् शून्याह् मीलिथ् गोव् ॥ ३० ॥

लोभं त्यक्त्वा वैमनस्यं च तद्वत्-
कार्यो नित्यं स्वस्वभावावमर्शः ।
शून्याच्छून्यं नैव भिन्नं यथैवं
तस्मात्त्वं तद्भेदबुद्धिस्त्यजैव ॥ ३० ॥

मकुरस् ज़न् मल् च़लुम् मनस्,
अद म्य लबूम् ज़नस् ज़ान्।
सुह् ड्यालि ड्यूठुम् निश पानस्,
सोरुय् सुय् ताय् बुह् नव् केँह् ॥ ३१ ॥

चित्तादर्शे निर्मलत्वं प्रयाते
प्रोद्भूता मे स्वे जने प्रत्यभिज्ञा ।
दृष्टो देवः स्वस्वरूपो मयासौ
नाहं न त्वं नैव चायं प्रपञ्चः ॥ ३१ ॥

केँह् छिय् न्यन्द्रर्यहति वुदिय्,
केँच़न् वुद्यन् न्यसर् प्यये ।
केँह् छिय् स्नान् करिथ् अपूतिय्,
केँह् छिय् ग्रह् वजिथ् अक्रिय् ॥ ३२ ॥

काश्चित् प्रसुप्तोऽपि विबुद्ध एव
काश्चित् प्रबुद्धोऽपि च सुप्ततुल्यः ।
स्नातोऽपि काश्चिदशुचिर्मतो मे
भुक्त्वा स्त्रियं चाप्यपरः सुपूतः ॥ ३२ ॥

अकुय् ओंकार् युस् नाभि दरे,
कम्बुय् ब्रह्माण्डस् सुम् गरे ।
अकुय् मन्त्र् युस् च्यतस् करे,
तस् सास् मन्त्र् क्याह् ज़न् करे ॥३३॥

आ ब्रह्माण्डं नाभितो येन नित्य-
मोंकाराख्यो मन्त्र एको धृतोऽयम् ।
कृत्वा चित्तं तद्विमर्शैकसारं
किं तस्यान्यैर्मन्त्रवृन्दैर्विधेयम् ॥ ३३ ॥

संसारस् आयस् तपसे,
बोधप्रकाश् लबुम् सहज् ।
मर्यम् न कुँह् त मर न कँसि,
मर नेछ् त लस नेछ् ॥ ३४ ॥

आसाद्य संसारमहं वराकी
प्राप्ता विशुद्धं सहजं प्रबोधम् ।
म्रिये न कस्यापि न कोऽपि मे वा
मृतामृते मां प्रति तुल्यरूपे ॥ ३४ ॥

द्वादशान्त-मण्डल् यस् देवस् थंजूय्,
नासिक पवन् अनाहत् रव् ।
स यस् कल्पन् अन्तिह् च्रंजूय्,
पानय् देव् त अर्चुन् कस् ॥ ३५ ॥

यो द्वादशान्ते स्वयमेव कल्पिते
सदोदिते देवगृहे स्वयं स्थितः ।
संभेरयन् प्राणरविं स शंकरो
यस्यात्मभूतः स कमर्चयेद् बुधः ॥ ३५ ॥

अथय् तीर्थन् गछान् संन्यासि,
ग्वारानि सुदर्शन मिलु ।
चित्ता परिथ् मव् निष्पत् आस्,
देशख् दूर्य द्रमन् नीलिय् ॥ ३६ ॥

यत्नेन मोक्षैकधियः सदामी
संन्यासिनस्तीर्थवरान् प्रयान्ति ।
चित्तैकसाध्यो न स लभ्यते तै-
र्दूरस्थलं भात्यतिनीलमाराद् ॥ ३६ ॥

पवन् पूरिथ् युस् अनि वगे,
तस् व्वन स्पार्शि न ब्वछ त त्रेश् ।
तिह् यस् करुन् अन्तिह् तगे,
सुह् संसारस् ज़्ययि न नेछ् ॥ ३७ ॥

यः पूरकेण चित्तं स्वं रोधयेत्क्षुत्तृडादिकम् ।
न पीडयति संसारे सफलं चास्य जीवितम् ॥ ३७ ॥

जल् थमुन् हुतवह् तूरनावुन्,
ऊर्ध्व-गमन् परिवर्जिथ् चर्यथ् ।
काठधेनि द्वद् श्रमावुन्,
अन्तिह् सकलु कपट-चर्यथ् ॥ ३८ ॥

नीरस्तम्भो वह्निशैत्यं तथैव
पादैस्तद्वद्व्योमयानमशक्यम् ।
दोहो धेनोः काष्ठमय्यास्तथैव
सर्वं चैतज्जृम्भितं कैतवस्य ॥ ३८ ॥

कुसु पुशु ताय् कस्स पुशानी,
कम् कुसम् लागिज़्यस् पूजे ।
कमि सर गडु दिज़्यस् जलधानी,
कवसन मंत्र शंकर् वुजे ॥ ३९ ॥

कः पौष्पिकः कापि च तस्य पत्नी
पुष्पैश्च कैर्देववरस्य पूजा ।
कार्या तथा किं गड्डुकं विधेयं
मंत्रश्च कस्तत्र वद प्रयोज्यः ॥ ३९ ॥

मन् पुशु ताय् यच़् पुशाञी,
भावॖकि कुसम् लागिज़्यस् पूजे ।
शशि-रस गड्डु दिज़्यस् जलधानी,
छ़्वपि मंत्र शंकर् वुज़े ॥ ४० ॥

इच्छामनोभ्यां ननु पौष्पिकाभ्या-
मादाय पुष्पं दृढभावनाख्यम् ।
स्वानन्दपूरैर्गड्डुकं च दत्त्वा
मौनाख्यमंत्रेण समर्चयेशम् ॥ ४० ॥

आयस् कमि दिशि त कमि वते,
गछ़ कमि वति कव ज़ान वथ् ।
अन्तिहि दाय् लगि तते,
छ़्यम् छ़्निस् फ़्कस् कस सथ् ॥ ४१ ॥

कया दिशः केन पथागताहं
पश्चाद्गमिष्यामि पथाऽथ केन ।
इत्थं गतिं वेद्मि निजां न तस्मात्
उच्छ्वासमात्रेण धृतिं भजामि ॥ ४१ ॥

गगन् च़्य् भूतल् च़्य्,
च़्य् द्यन् पवन् त राथ् ।
अर्घ् चन्दुन् पोष् पोञि च़्य्,
च़्य् छुख् सोरुय् त लागिज़िय् क्याह् ॥ ४२ ॥

आकाशो भूर्वायुरापोऽनिलश्च
रात्रिश्चाहश्चेति सर्वं त्वमेव ।
तत्कार्यत्वात्पुष्पमर्घादि च त्वं
त्वत्पूजार्थं नैव किंचिल्लभेऽहम् ॥ ४२ ॥

यमि लोभ् तं मन्मथ् मोरु,
तिमय् मारिथ् त लोगुनु दास् ।
यमिय् सहज़ ईश्वर् ग्वोरु,
तमिय् सोरुय् व्यन्दुन् स्वास् ॥ ४३ ॥

कामो लोभोऽहंकृतिश्चैव येन
　　यत्नात्पूर्वं मारिता मार्गचौराः ।
तेनैवैकेनेश्वरं धाम लब्ध्वा
　　सर्वं त्यक्त्वा भस्मवद्भावजातम् ॥ ४३ ॥

पानस् लागिथ् रूदुख् म्य चूह्,
　　म्य च्यह् छ्राडान् लूस्तुम् द्यह् ।
ज्ञानस् मन्ज् य्यलि ड्यूठुख् म्य चूह्,
　　म्य च्य-त पानस् दितुम् ब्रह् ॥ ४४ ॥

देहादिषट्कोशपिधानतस्त्वा-
　　मप्राप्य खिन्नास्मि चिरं महेश ।
उपाधिनिर्मुक्तविबोधरूपं
　　ज्ञात्वाद्य विश्रान्तिमुपागता त्वाम् ॥ ४४ ॥

कुश् पोष् तिल् दीफ् जल् ना गछे,
　　युस् सद्भाव ग्वरकथ् मनि ह्यये ।
शम्भुस् स्वरि पनुन्य यछे,
　　सय् दॆपिजे सहजा क्रियं ॥ ४५ ॥

पुष्पादिकं द्रव्यमिदं न तस्य
पूजासु सर्वमुपयोगि किंचित् ।
गुरूपदेशाद् दृढया च भक्त्या
स्मृत्यार्च्यते येन विशुद्ध आत्मा ॥४५॥

असे प्वन्दे ज़्वसे ज़ामे,
न्यथ्य् तीर्थन् स्नान् करे ।
वेह्रि-वहरस् नंनुय् आसे,
निश छुय् त पज़्रानृतन् ॥४६॥

स्नातं हसन्तं विविधं विधेयं
कुर्वन्तमेतत्पुर एव सन्तम् ।
पश्यात्मदेवं निजदेह एव
कृतं प्रदेशान्तरमार्गणेन ॥४६॥

यथ् सरि सर्षप-फलु ना व्यच्चे,
तथ् सरि सकलो पोञ्जि च्यन् ।
मृग् स्रगाल् गंडिड जलहस्ती,
ज़्यन् ना ज़्यन् त तंतुय् प्यन् ॥४७॥

सरोवरे यत्र न सर्षपस्य
कणोऽपि मात्येव विचित्रमेतत् ।
विवर्धते तत्पयसा समस्तं
यावत्प्रमाणं खलु देहिजातम् ॥ ४७॥

लल् बुह् लूकस् छाडान् त ग्वारान्,
हल् म्य करूमस् रसनि शतिय् ।
वुछुन् ह्योतुमस् तारि डीठिमस् वरन्,
म्य ति कल् गनेय जि ज़ोगुमस् ततिय् ॥

द्रष्टुं विभुं तीर्थवरान्गताहं
श्रान्ता स्थिता तद्गुणकीर्तनेषु ।
ततोऽपि खिन्नास्मि च मानसेन
स्वान्तर्निविष्टा खलु तद्विमर्शे ॥ ४८॥

मल् वुन्दि ज़ोलुम् ,
जिगर् मोरुम् ।
त्यलि लल् नाव् द्राम् ,
य्यलि दलि त्रांविमस् ततिय् ॥ ४९ ॥

ततोऽत्र दृष्ट्वावरणानि भूयो
ज्ञातं मयात्रैव भविष्यतीति ।
भङ्क्त्वा यदा तानि च संप्रविष्टा
लल्लेति लोके प्रथिता तदाहम् ॥४९॥

त्रयि न्यँगि सराह् सरिय् सरस्,
अकि न्यँगि सरस् अर्शस् जाय् ।
हर-मुख कौँसर अख् सुम् सरस्
सति न्यँगि सरस् शून्याकार् ॥ ५० ॥

वारत्रयं नीरमयं स्मरामि
तथैकदाहमवकाशहीनम् ।
आकाशमन्यान्यपि चाद्भुतानि
स्मरामि शून्यं खलु सप्तवारम् ॥५०॥

जंनञ् जायेय् रंति तांय् क्रूतिय्,
कॉरिथ् उदरस् वहु क्लेशा ।
फीरिथ् द्वार् भजनि वाँति तंतुय्
शिव् छुय् क्रूठ्-तांय् चेन् उपदेश् ॥५१॥

प्रसूदरं क्लेशयुतं विनीय
जातो मलाक्तोऽप्यनुयाति सन्ततम्।
यत्प्रेरितः सौख्यधिया नरः स्त्रीं
कष्टेन लभ्यं शृणु तं गुरोः शिवम् ॥ ५१ ॥

स्वय् शिला छयय् परस् त पीठस्,
स्वय् शिला छयय् उत्तम-देश्।
स्वय् शिला छयय् फेरवनिस् ग्रटस्,
शिव् छुय् कूटु-ताय् चेन् उपदेश् ॥५२॥

यथा शिलैकैव स्वजातिभेदात्
पीठादिनानाविधरूपभागिनी।
तथैव योऽनन्ततया विभाति
कष्टेन लभ्यं शृणु तं गुरोः शिवम् ॥ ५२ ॥

रव मत थालि थालि तापितन्,
तापितन् उत्तम देशा।
वरुण् मत लोट गर अन्तितन्,
शिव् छुय् कूटु-ताय् चेन् उपदेश् ॥ ५३ ॥

स्थले स्थले स्वैः किरणैर्यथा रविः
पतत्यभेदेन गृहेषु वाभ्रियम् ।
जलं तथा सर्वजगद्गृहेषु
कष्टेन लभ्यं भृणु तं गुरोः शिवम् ॥ ५३ ॥

सय् मातारूपि पय् दिये,
सय् भार्या-रूपि करि विलास् ।
सय् माया-रूपि जीव् हरे,
शिव् छुय् क्रूठ् ताय् चेन् उपदेश् ॥५४॥

मातृस्वरूपेण पयःप्रदा तु
भार्यास्वरूपेण विलासकारिणी ।
यच्छक्तिरन्ते मृतिरूपमेति च
कष्टेन लभ्यं भृणु तं गुरोः शिवम् ॥५४॥

कंन्यव् गृह् त्यजि कन्यव् वनवास् ,
यिथुय् छुख् त तिथुय् आस् ।
मनस् धैर्य् रट् सँापज़ख् सुवास्,
क्या छुय् मलुन् सूर् ताय् सास् ॥५५॥

गृहे निवासो न विमोक्षहेतु-
र्वनेऽथ वा योगिवरैः प्रदिष्टः ।
दिवानिशं स्वात्मविमर्शनाढ्यो
यथास्थितस्त्वं परमोऽस्त्युपायः ॥ ५५ ॥

ये ग्वरा परमो ग्वरा,
सद्भाव् भाव् त म्य च्रह् ।
चुह् जा़नि उपनेय् कन्दापुरा,
ह्रह् कव तु़रुनु त हाह् कव तु़तु ॥ ५६ ॥

गुरो ममैतमुपदेशमेकं
कुरुष्व बोधास्तिकरं दयातः ।
हाह्-हूह् इमौ स्तः सममास्यजाता-
वुष्णोऽस्ति हाह् किमथ हूह् सुशीतः ॥ ५६ ॥

नाभिस्थानस् च्चित् जलवंञी,
ब्रह्मस्थानस् शिशिरु़नु मुख् ।
ब्रह्माण्डस् छ्यय् नद् वहवंञी,
तवय् तु़रुनु हूह् हाह् गोव् तु़तु ॥५७॥

नास्युत्थितो हाह् जठराग्नितप्तो
हूह् द्वादशान्ताच्छिशिरात्समुत्थः ।
हाह् प्राणभूतोऽस्त्यथ हूह् अपानः
सिद्धान्त एवं मुनिभिः प्रदिष्टः ॥ ५७ ॥

यिह् यिह् कर सुय् अर्चुन्,
यिह् रसंञि उच्चरंयम् तिय् मन्थुर् ।
इय् यिथ लग्यम् देहस् परिचय्,
सुय् परमशिवुन् तन्थुर् ॥ ५८ ॥

करोमि यत्कर्म तदेव पूजा
वदामि यच्चापि तदेव मंत्रः ।
यदेव चायाति तथैव योगाद्-
द्रव्यं तदेवास्ति ममात्र तन्त्रम् ॥ ५८ ॥

न्यूह् ना व्यूह् ना ध्येय् ना ध्यान्,
गौव् पानय् सर्वक्रियि मशिथ् ।
अन्या ड्यूठुख् केँह् ना अंनुय्,
गय् सत् लय पर् पशिथ् ॥ ५९ ॥

नाहं न च त्वं न च कापि चर्चा
ध्यानस्य योग्यात्र पदेऽतिशान्ते ।
कोऽप्यन्वयश्चात्र न भाति तस्मात्
विस्मार्य लीनं स्वमिवात्र सद्भिः ॥ ५६ ॥

छाडान् लूछ्रूस् पानिय् पानस्,
छ्यपिथ् ज्ञानस् वोतु न कूँछ्र् ।
लय् करूमस् वाचूस् मय्-खानस्,
बं्रि बं्रि बान त च्यवान् न कुँह् ॥६०॥

स्वात्मान्वेषणयत्नमात्रनिरता श्रान्ता ततोऽहं स्थिता
तज्ज्ञानैकमहापदेऽतिविजने प्राणादिरोधात्ततः ।
लब्ध्वानन्दसुरागृहं च तदनु दृष्ट्वात्र भाण्डान्यलं
पूर्णान्येव तथापि तत्र विमुखः प्राप्तो जनः शोचितः
॥ ६० ॥

श्रीलल्लायोगिनीवाक्यजातं पद्यमया स्फुटम् ।
श्लोकानां भास्करेणेह दब्धमस्तु शिवार्पणम् ॥ १ ॥

इति लल्लेश्वरी वाक्यानि राजानकभास्करकृतार्थ-
च्छायापद्योपेतानि समाप्तानि ॥